

UZASADNIENIE

Wyrokiem zaocznym z dnia 12 września 2017 roku Sąd Rejonowy dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi w sprawie z powództwa (...) Spółki z ograniczoną odpowiedzialnością w G. przeciwko K. K. o zapłatę w punkcie 1) zasądził od pozwanej na rzecz powoda kwotę 1.720 zł z odsetkami umownymi w wysokości czterokrotności stopy kredytu lombardowego Narodowego Banku Polskiego od kwoty 1.700 zł za okres od dnia 2 sierpnia 2014 roku do dnia zapłaty oraz kwotę 57,33 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, 2) oddalił powództwo w pozostałym zakresie, 3) nadał wyrokowi w pkt. 1 rygor natychmiastowej wykonalności.

Apelację od powyższego rozstrzygnięcia w zakresie w jakim oddalone zostało powództwo wniosła strona powodowa.

Skarżąca zarzuciła rozstrzygnięciu naruszenie :

1) przepisów postępowania:

- art. 233 § 1 k.p.c., które miało wpływ na treść orzeczenia przez błędną, sprzeczną z zasadami logiki i doświadczenia życiowego ocenę materiału dowodowego poprzez: błędne przyjęcie, że opcja obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania nie była opcją dobrowolną, podczas gdy z treści zebranego w sprawie materiału wynika wprost, iż pożyczkobiorca może dodatkowo skorzystać z ww. opcji, a brak skorzystania z ww. opcji nie niesie dla pożyczkobiorcy żadnych negatywnych skutków; błędne przyjęcie, że dostarczenie kwoty pożyczki pozwanemu było zjawiskiem wcześniejszym aniżeli moment wyrażenia przez pozwanego zgody na opcję dodatkową obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania, co w konsekwencji spowodowało błędne uznanie przez Sąd I instancji, że opcja dodatkowa obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania pozbawiona była przymiotu dobrowolności, podczas gdy z materiału zebranego w sprawie wynika wprost, że kwota do wypłaty pozwanemu została przekazana wraz z podpisaniem przez obie strony umowy pożyczki; błędne przyjęcie, że opłata za opcję dodatkową obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania pełni w przedmiotowej umowie pożyczki tą samą funkcję, co odsetki kapitałowe, podczas gdy opłata ta stanowiła pokrycie kosztów świadczenia na rzecz pozwanej fakultatywnej usługi obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania; błędne przyjęcie, że fakultatywna usługa obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania stanowiła mechanizm przymuszania pozwanej do spłaty zobowiązania, co doprowadziło Sąd I instancji do błędnego uznania, że świadczenie fakultatywnej usługi obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania jest de facto bezprawnym działaniem powoda, i że pozwana z tytułu świadczenia na jej rzecz ww. usługi nie odnosiła żadnych korzyści; błędne przyjęcie, że fakultatywna usługa obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania naruszała w sposób bezprawny sferę prywatności pozwanej jak również jej ognisko domowe, podczas gdy z zebranego w sprawie materiału wynika w sposób jednoznaczny, iż pozwana wyraziła zgodę na fakultatywną usługę obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania, tym samym godziła się na wizyty przedstawiciela powoda celem realizowania ww. usługi, i tym samym otrzymywała ekwiwalent świadczenia,

2) przepisów prawa materialnego:

- art. 3 ustawy z dnia 12 maja 2011 roku o kredycie konsumenckim (Dz.U. z 2011 r. Nr 126, poz. 715, ze zm.) poprzez jego niezastosowanie w niniejszej sprawie a w konsekwencji zaniechanie przez Sąd I instancji oceny łączącego strony stosunku zobowiązaniowego na gruncie ww. ustawy;

- art. 359 § 2¹ k.c. w zw. z art. 58 k.c. poprzez niewłaściwe zastosowanie i uznanie, że koszt fakultatywnej obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania pożyczkobiorcy (pозwanej) stanowi naruszenie zapisu o maksymalnych odsetkach wynikających z czynności prawnej, podczas gdy naliczenie tychże opłat nie stanowi obejścia ww. regulacji, stanowiąc wyłącznie wyraz swobody kontraktowej wyrażonej w art. 353¹ k.c.;

- art. 720 k.c. w zw. z art. 353¹ k.c. w zw. z art. 3 ustawy o kredycie konsumenckim poprzez błędną wykładnię ww. przepisów, co w konsekwencji doprowadziło Sąd I instancji do błędnego przyjęcia, że strony nie mogły w granicach

swobody umów postanowić o wysokości fakultatywnej usługi obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania pożyczkobiorcy (pозwanej) jak również o wysokości opłaty wstępnej w granicach określonych w umowie pożyczki;

- art. 385¹ § 1 k.c. poprzez jego niewłaściwe zastosowanie prowadzące do przyjęcia, że postanowienie umowne zastrzegające wysokość fakultatywnej usługi obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania pożyczkobiorcy (pозwanej) ma charakter niedozwolonego postanowienia umownego w rozumieniu tego przepisu, podczas gdy prawidłowa interpretacja postanowień umownych w tym zakresie prowadzi do uznania, że nie kształtują one praw i obowiązków konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami ani nie naruszają rażąco jego interesów, a tym samym przesłanki uznania ww. postanowienia umownego za niedozwolone nie zostały spełnione,

- art. 11 ust. 4 u.z.n.k poprzez jego niezastosowanie i w konsekwencji wyciągnięcie przez Sąd I instancji negatywnych skutków procesowych w postaci oddalenia powództwa co do kwoty 1.017,92 zł stanowiącej opłatę wstępną należną za czynności związane z zawarciem umowy pożyczki, podczas gdy sposób wyliczenia opłaty wstępnej stanowi tajemnicę przedsiębiorstwa powoda i brak obowiązującego przepisu prawa, który nakłada na powoda obowiązek wykazania sposobu obliczenia prowizji;

- art. 24 k.c. poprzez błędną wykładnię i niewłaściwe zastosowanie polegające na przyjęciu przez Sąd I instancji, iż działanie powoda w ramach realizowania fakultatywnej usługi obsługi pożyczki w miejscu zamieszkania narusza dobra osobiste pozwanej, podczas gdy pozwana wyraziła dobrowolnie zgodę na realizowanie przez powoda ww. usługi, co wyłącza możliwość zastosowania ww. przepisu;

W konkluzji skarżąca wniosła o zmianę zaskarżonego wyroku w punkcie 2 i zasądzenie od pozwanej na rzecz powoda kwoty 3.505,60 zł oraz zasądzenie kosztów postępowania według norm przepisanych ewentualnie o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Łodzi Śródmieścia w Łodzi i pozostawienie temu sądowi rozstrzygnięcia o kosztach procesu za obie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje :

Apelacja nie jest zasadna.

Mając na uwadze, że niniejsza sprawa podlega rozpoznaniu według przepisów o postępowaniu uproszczonym i Sąd drugiej instancji nie przeprowadzał postępowania dowodowego, to stosownie do art. 505¹³ § 2 k.p.c. uzasadnienie wyroku zostaje ograniczone jedynie do wyjaśnienia jego podstawy prawnej z przytoczeniem przepisów prawa.

Wbrew zarzutom podniesionym w apelacji Sąd I instancji dokonał prawidłowych ustaleń stanu faktycznego, znajdujących pełne oparcie w zebranych w sprawie materiale dowodowym i trafnie określił konsekwencje prawne z nich wynikające.

Ocena materiału dowodowego dokonana przez Sąd I instancji nie jest sprzeczna z zasadami logicznego rozumowania, czy doświadczenia życiowego i mieści się w granicach swobodnej oceny dowodów, wyznaczonej art. 233 k.p.c.

Niezasadne są podniesione przez skarżącego zarzuty naruszenia prawa materialnego, które sprowadzają się do zakwestionowania dokonanej przez Sąd I instancji oceny prawnej, iż postanowienia umowy pożyczki w zakresie dotyczącym wysokości opłat za obsługę pożyczki w miejscu zamieszkania oraz opłaty wstępnej wypełniają przesłanki do uznania ich za niedozwolone klauzule umowne.

Zgodnie z art. 385¹ k.c. postanowienia umowy zawieranej z konsumentem niezgodnione indywidualnie nie wiążą go, jeżeli kształtują jego prawa i obowiązki w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami, rażąco naruszając jego interesy (niedozwolone postanowienia umowne). Nie dotyczy to postanowień określających główne świadczenia stron, w tym cenę lub wynagrodzenie, jeżeli zostały sformułowane w sposób jednoznaczny. Ustawa za niezgodnione indywidualnie postanowienia umowy, nakazuje traktować te, na których treść konsument nie miał rzeczywistego wpływu. W szczególności odnosi się to do postanowień umowy przejętych z wzorca umowy zaproponowanego konsumentowi

przez kontrahenta. Nie może być wątpliwości, że strona pozwana w sprawie jest konsumentem, który zawarł umowę pożyczki z przedsiębiorcą. Nie budzi również wątpliwości, że postanowienie umowne dotyczące opłat za obsługę pożyczki w miejscu zamieszkania oraz opłaty wstępnej nie dotyczyło głównych świadczeń stron. Jak słusznie wskazał Sąd Najwyższy w wyroku z dnia 8 czerwca 2004 roku (I CK 635/03) pojęcie „głównych świadczeń stron” (art. 385¹ § 1 zd. 2. k.c.) należy interpretować raczej wąsko, w nawiązaniu do elementów przedmiotowo istotnych umowy. Opłata za obsługę pożyczki w miejscu zamieszkania oraz opłaty wstępnej z całą pewnością nie należą do istoty umowy pożyczki. W końcu nie może podlegać również dyskusji, iż postanowienia umowne dotyczące tychże kosztów nie zostały indywidualnie uzgodnione ze stroną pozwaną. Są one częścią standardowej umowy, którą powodowa spółka stosuje do wszystkich klientów. Nie podlegają one negocjacji choćby, ze względu na sposób zawierania umowy. Opłaty te od razu są potrącane z całkowitej kwoty pożyczki w dniu zawarcia umowy. Ponadto powód w umowie nie wskazał w jaki sposób została wyliczona opłata wstępna, jest ona podana kwotowo, bez wskazania składników i wyliczenia co składa się na całkowity koszt tej opłaty. Zastrzeżenie w umowie na niekorzyść klienta opłaty w wysokości 767,68 zł tytułem opłaty za obsługę w domu przy pożyczce w kwocie 3.585,60 zł i opłacie wstępnej w wysokości 1.017,92 zł bez jakiegokolwiek związku z rzeczywistymi kosztami umowy pożyczki rażąco narusza interes konsumenta i dobre obyczaje.

Opłata za obsługę w domu i opłata wstępna w stanie faktycznym sprawy jest oderwana od rzeczywistych kosztów czynności i ma w ocenie Sądu stanowić jedynie dodatkowe źródło dochodu pożyczkodawcy (wskazuje na to wysokość opłat). Zostały ustalone w wysokości rażąco wysokiej. Sąd uznaje to postanowienie umowne za regulujące obowiązki konsumenta w sposób sprzeczny z dobrymi obyczajami i rażąco naruszające jego interesy. W ocenie Sądu Okręgowego ustanowienie opłaty w sposób jak to zrobiono w niniejszej sprawie służy obejściu przepisów o odsetkach maksymalnych. Stanowi w istocie rzeczy próbę ukrycia rzeczywistego oprocentowania pożyczki. Gdyby więc nawet przyjąć, że zastrzeżenie umowne prowizji nie jest klauzulą niedozwoloną, to i tak należy uznać je za nieważne w oparciu o art. 58 § 1 i 3 k.c.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy oddalił apelację jako niezasadną na podstawie art. 385 k.p.c.